

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko K. S.A. w W.

o przywrócenie do pracy i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt IV Pa [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. – w sprawie z powództwa J. D. przeciwko K. S.A. w W. o przywrócenie do pracy i zapłatę – oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 8 maja 2015 r., sygn. akt IV P [...], którym Sąd Rejonowy przywrócił powoda do pracy na warunkach obowiązujących przed dniem 1 kwietnia 2015 r., zasądził od pozwanego na rzecz powoda określoną w wyroku kwotę tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy; w pozostałym zakresie oddalił powództwo jako przedwczesne.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Według pozwanego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 241¹³ § 2 zdanie drugie k.p. w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych oraz art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym przez uznanie, że pracodawca jest zobligowany do uzyskania uprzedniej zgody rady gminy i zarządu zakładowej organizacji związkowej na wypowiedzenie warunków pracy i płacy w przypadku rozwiązania układu zbiorowego pracy i wprowadzenia nowych zasad wynagradzania pracownikowi będącemu radnym i członkiem zarządu związku zawodowego. Wskazano, że „znaczenie art. 241¹³ § 2 zdanie drugie k.p. polega przede wszystkim na uchyleniu szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem, przysługującej niektórym pracownikom w określonych sytuacjach życiowych lub z tytułu pełnienia określonych funkcji (dotyczy to zarówno objętych szczególną ochroną członków zarządów zakładowych organizacji związkowych oraz objętych szczególną ochroną radnych gminnych, powiatowych i wojewódzkich). Nie budzi wątpliwości, że art. 241¹³ § 2 zdanie drugie k.p. uchyla wszelkie zakazy wypowiedzenia”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o: 1. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania: z ostrożności procesowej wniesiono o: 2. oddalenie skargi kasacyjnej strony pozwanej, 3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. W odpowiedzi na skargę nie zawarto odrębnego wniosku o koszty postępowania co do trybu tzw. „przedsądu” (art. 398⁹ k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia jej skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której

naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Odnosząc powyżej przedstawione założenia interpretacyjne na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyżej przedstawionych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi nie przedstawia odpowiedniego wyводу, którym wykazałby oczywistą zasadność jego skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zasadnicze stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji zasadza się na ustaleniu, że wypowiedzenie powodowi warunków pracy i płacy nastąpiło wprawdzie po konsultacjach z zakładową organizacją związkową (art. 38 k.p.), lecz bez uzyskania uprzedniej zgody rady gminy (art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym). W sytuacji, gdy doszło do wypowiedzenia warunków pracy i płacy powodowi (radnemu gminy C.) bez zgody rady gminy, powód może skutecznie domagać się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach na podstawie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p. Według Sądu drugiej instancji strona pozwana błędnie uznała, że na podstawie art. 241¹³ § 2 k.p. była zwolniona od uzyskania zgody rady gminy i zakładowej organizacji związkowej na wypowiedzenie powodowi warunków pracy i płacy. W tym zakresie Sąd powołał się na uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2008 r., III PZP 1/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 113, że przepis art. 241¹³ § 2 zdanie drugie k.p. nie wyłącza wymagania zasadności wypowiedzenia warunków pracy i płacy (art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 k.p.) oraz konsultacji zamiaru tego wypowiedzenia z reprezentującą pracownika zakładową organizacją związkową (art. 38 k.p.), jeżeli rozwiązany układ zbiorowy pracy nie został zastąpiony nowym układem zbiorowym

pracy ani regulaminem wynagradzania. Według Sądu wypowiedzenie dokonano z naruszeniem przepisu art. 45 k.p. – bez uzyskania uprzedniej zgody rady gminy na rozwiązanie z powodem umowy o pracę. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w swoich twierdzeniach o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej – poza prostą negacją podstawom zaskarżonego wyroku – nie uwzględnia stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie interpretacji przepisu art. 241¹³ § 2 k.p.c. – stanowiska uwzględniającego pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w powołanej uchwale III PZP 1/08.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.